

Sygn. akt III SK 42/13

POSTANOWIENIE

Dnia 5 lutego 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Maciej Pacuda

w sprawie z powództwa C. Spółki Akcyjnej w W.
przeciwko Przewodniczącemu Krajowej Rady Radiofonii i Telewizji
o odwołanie od decyzji,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw
Publicznych w dniu 5 lutego 2014 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony powodowej od wyroku Sądu Apelacyjnego
z dnia 13 lutego 2013 r.

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny wyrokiem z dnia 13 lutego 2013 r. oddalił apelację C. S.A. z/s w W. (powód) od wyroku Sądu Okręgowego w W. z dnia 13 kwietnia 2012 r. w sprawie przeciwko Przewodniczącemu Krajowej Rady Radiofonii i Telewizji (Przewodniczący KRRiT) o nałożenie kary pieniężnej.

Powód zaskarżył wyrok Sądu Apelacyjnego skargą kasacyjną w całości. Zaskarżonemu wyrokowi zarzucił naruszenie art. 53 ust. 1 i 4 ustawy o radiofonii i telewizji w brzmieniu obowiązującym w dniu wydania decyzji przez Przewodniczącego KRRiT, poprzez niewłaściwe zastosowanie do istniejącego w sprawie stanu faktycznego i błędną wykładnię poprzez błędne przyjęcie, że odpowiedzialność nadawcy z tytułu naruszenia obowiązku wynikającego z art. 15a ust. 1 ustawy o radiofonii i telewizji ma charakter obiektywny, zaś stwierdzenie

zawinionego charakteru przedmiotowego naruszenia nie jest przesłanką konieczną nałożenia kary pieniężnej przewidzianej tym przepisem. Ponadto zaskarżonemu orzeczeniu zarzucił naruszenie art. 227 i art. 233 § 1 k.p.c. w związku z art. 391 § 1 k.p.c., poprzez nieuwzględnienie zarzutu apelacji powoda dotyczącego oddalenia wniosku dowodowego o przesłuchanie świadka.

Wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powód powołał się na dwie przesłanki tzw. przedsądu.

W pierwszej kolejności powód podnosi, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, ponieważ Sąd Apelacyjny naruszył art. 227 i art. 233 § 1 k.p.c. w związku z art. 391 § 1 k.p.c., poprzez nieuwzględnienie zarzutu apelacji powoda dotyczącego oddalenia wniosku dowodowego o przesłuchanie świadka i niewyjaśnienia tym samym wszystkich okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy, świadczących o obiektywnym, niezawinionym przez powoda braku osiągnięcia wymaganych prawem wskaźników procentowych w kanale C. S.

Ponadto w sprawie istnieje potrzeba wykładni art. 53 ust. 1 i ust. 4 ustawy o radiofonii i telewizji budzących poważne wątpliwości (art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c.) polegające na konieczności rozstrzygnięcia, czy przy wymierzaniu kary na podstawie art. 53 ust. 1 ustawy o radiofonii i telewizji według stanu prawnego obowiązującego w okresie objętym karą co do zasady i co do wysokości miał znaczenie element zawinienia podmiotu ukaranego, element obiektywnych przeszkód uniemożliwiających spełnienie przez podmiot ukarany wymogów przewidzianych prawem, za które został ukarany czy też elementy te nie miały żadnego znaczenia? Czy przepis ten przewidywał obligatoryjność ukarania takiego podmiotu niezależnie od ww. przesłanek za sam fakt naruszenia określonych wymogów przewidzianych przepisami prawa niezależnie od przyczyn niespełnienia przez podmiot ukarany tych wymogów czy też jednak brak zawinienia ze strony podmiotu ukarane uwalnia go od takiej odpowiedzialności, ewentualnie wpływa na wysokość nałożonej kary?

Sąd Najwyższy zważył co następuje:

Skarga kasacyjna powoda nie kwalifikowała się do przyjęcia celem jej merytorycznego rozpoznania.

Skarga kasacyjna jest szczególnym środkiem zaskarżenia, służącym interesowi publicznemu przez usuwanie rozbieżności w orzecznictwie sądów powszechnych oraz wspomaganie rozwoju prawa. Z tego też powodu uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania powinno koncentrować się na wykazaniu, iż zachodzą okoliczności uzasadniające podejmowaną w interesie publicznym interwencję Sądu Najwyższego (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 5 czerwca 2013 r., III SK 55/12 i powołane tam orzeczenia). Rozpoznanie skargi kasacyjnej następuje tylko z przyczyn kwalifikowanych, wymienionych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. Dlatego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. wśród istotnych wymagań skargi kasacyjnej ustawodawca wymienił obowiązek złożenia wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania i jego uzasadnienie. Spełnienie tego wymogu powinno przybrać postać wyodrębnionego wywodu prawnego, w którym skarżący wykaże, jakie występujące w sprawie okoliczności pozwalają na uwzględnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania i jednocześnie uzasadnieniu, dlaczego odpowiadają one ustawowemu katalogowi przesłanek z art. 398⁹ § 1 pkt 1-4 k.p.c.

Zgodnie z utrwalonym stanowiskiem Sądu Najwyższego w przypadku powołania się na art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. skarżący ma obowiązek nie tylko określić przepisy wymagające wykładni, ale także wskazać poważne wątpliwości interpretacyjne związane z ich stosowaniem wraz z podaniem doktrynalnego lub orzeczniczego źródła tych wątpliwości, bądź rozbieżności w orzecznictwie sądów (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 6 listopada 2012 r., III SK 17/12 i powołane tam orzecznictwo).

W ocenie Sądu Najwyższego powód nie wykazał, by zachodziła potrzeba wykładni przepisów wywołujących poważne wątpliwości. Uzasadnienie wniosku powoda o przyjęcie skargi do rozpoznania pozbawione jest w tym zakresie jakiegokolwiek wywodu prawnego wskazującego na takie wątpliwości w piśmiennictwie, skoro powód nie powołał się na występowanie rozbieżności interpretacyjnych w orzecznictwie sądowym. Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania sprowadza się do hasłowego wyliczenia problemów interpretacyjnych, jakie w subiektywnej ocenie powoda powstają na tle art. 53 ust. 1

i 4 ustawy o radiofonii i telewizji. Stanowisko to nie zostało poparte żadną juretryczną argumentacją, jak przepisy te powinny być wykładane w kontekście wskazanych wątpliwości interpretacyjnych, jakie jest źródło tych wątpliwości oraz dlaczego konkretna opcja interpretacyjna powinna zostać przyjęta przez Sąd Najwyższy.

Sąd Najwyższy nie znalazł także podstaw dla uznania – w oparciu o wywód przedstawiony przez powoda – skargi kasacyjnej za oczywiście zasadną. W uzasadnieniu zaskarżonego wyroku Sąd drugiej instancji wyjaśnił, że Sąd Okręgowy w Warszawie zasadnie ocenił jako niecelowe przeprowadzenie dowodu z zeznań świadka na okoliczności obiektywnego, niezawinionego przez powoda braku osiągnięcia wymaganych prawem wskaźników procentowych w programie telewizyjnym, gdyż wyjaśnienie tych okoliczności pozostawałoby bez wpływu na samą możliwość nałożenia kary na powoda. W sytuacji, gdy Sąd drugiej instancji ustosunkował się do zarzutu apelacyjnego dotyczącego naruszenia art. 227 i art. 233 § 1 k.p.c. i wyjaśnił dlaczego przeprowadzenie dowodu z zeznań świadka było w sprawie niecelowe, zaś stanowisko to - w kontekście okoliczności sprawy, których ustaleniu miałby służyć ten dowód, istotnych z punktu widzenia przesłanek nałożenia kary pieniężnej na przedsiębiorcę telewizyjnego - nie jest arbitralne, nie można podzielić poglądu powoda, zgodnie z którym naruszenie przepisów powołanych przez niego we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania jest oczywiste.

Mając powyższe na uwadze, z mocy art. 398⁹ § 2 k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.